

ΖΩΓΡΑΦΙΑ.

Ὁ Σαρπίπολος καὶ ὁ Σιβιτανίδης κατήλθον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν συμπατριωτῶν μουλάρων. Εἰς τὴν θέαν των—ἰδίως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ διεθνoῦς δικαίου—τὰ μουλάρια ἐκλωμιν-τρισαν, θέλοντα οὕτω νὰ καταδείξωσι τὴν ἀδικίαν ἣτι προσγίνεται τοῖς Κυπρίοις δεδουλωμένοις ὑπὸ τῶν Ἀγγλων παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα.

Ὁ Σαρπίπολος ἐμειδίασεν ἡλιθίως· ὁ Σιβιτανίδης ἠθέλησε ν' ἀπαγγεῖλῃ λογίδριον, ἀλλὰ μιά κλωτσιὰ σφριγῶντος—συγγνώμην, σφριγῶσιν ἡμιόνου, ἐπεὶ τὸ μουλάριον μ' ὄλην τὴν οὐδετερότητα αὐτοῦ εἶναι θηλυκοῦ γένους—ἀνελθοῦσα εὐτυχῶς τὴν κεφαλὴν του, τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ οὐδένα λαόν.

Τῶν μουλάρων ἐπροπορεύετο πλῆθος Κυπρίων κρατούντων σημαίαν κεντηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κυπρίων παρθένων καὶ ζητωκραυγάζοντων ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ ἔθνους καὶ ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡμιόνων. Τὰ μουλάρια ἐκλωπσοῦσαν ἀδιακόπως, οἷον εἰ χειροκροτοῦντα εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ Κύπριοι ἡγουμένου τοῦ Σαρπίπολου ἔψαλλον τὸ Ἑλληνικὸν θούριον :

*Ἐσεῖς τὸν Τούρκον σφάζατεν
τὸν τύραννον σπαράζατεν
καὶ τὸν κατατρομάζατεν
καὶ ντὲν ντὲν, ντὲν ντὲν, ντὲν.*

Ἀλλὰ τὰ μουλάρια δὲν ἔκαμαν πλέον βῆμα, διότι πρῶτον εἶχαν πάρει μυρωδιὰ ὅτι εὗρισκοντο ἔξωθεν ἀχουρίου τινος, ἐν τῷ ὅποιῳ συνᾶδελφοὶ ἄλλοι ἐν ἡσυχίᾳ ἀφιλοπά-τριδι ἴσως ἐροῦντο τὰ ἀχυρά των, δεύτερον διότι ἡ θάλασσα καὶ ἡ ὁδοποιία τὰ εἶχε κατακουράσει καὶ τρίτον διότι ἐφρόνουν ὅτι δὲν συμφέρουσι μάταια ἐπιδειξέιν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις.

Τοιοιουτρόπως διελύθη ἡ λυπηρὰ ἐκείνη σκηνή, προστεθεῖσα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἄλλων διαδηλώσεων.

πείνω συμβιβασμόν. Θέλετε τὴν Βέρθαν. . Ἐγὼ λάβετε αἰεὶς τὴν Βέρθαν καὶ ἐγὼ τὴν κληρονομίαν. Δέχεσθε.

Ὁ Ἐδουάρδος ἴσως ἦτο ἐτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα χάριν τῆς Βέρθας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων τοῦ ἡ τελευταία λέξις. Ἀλλ' ὁ Κόμης ἐξηκολούθησε.

— Κατηγορεῖσθε δι' ἐγκλημα ἀτιμωτικόν. Δύνασθε νὰ ὑπομείνῃτε τὴν στέρησιν τοῦ ἡλίου λησμονημένος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὸ κελλίον. Δύνασθε μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ νὰ ζήσητε ὀλίγα ἔτη. Ἀλλ' ὅταν αὐριον ἐξέλθετε εἰς τὴν κοινωνίαν, πάλιν αἱ θύραι θὰ κλείωνται ἐνώπιόν σας, διότι θὰ φέρετε τὸ στίγμα τοῦ ἐγκλήματος, διότι εἰς τὸ διαβατήριόν σας θὰ σημειοῦται ἡ φυλάκισις καὶ τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον ὑπέστητε τὴν ποινὴν. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σας σώσω.

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶχε τύψεις συνειδότος εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ περιφρονητικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ προχειροτέρα ἀπάντησις τῆς ἀθωότητος πρὸς τὴν συκοφαντίαν. Ἀλλ' ἡ συκοφαντία—εἶχε δίκαιον ὁ Δὸν Βασίλειος—προχωρεῖ οὐχὶ μὲ τὸ στήθος ἐμπρὸς καὶ ἀναπεπταμένην τὴν φοινικίδα, ἡ συκοφαντία προχωρεῖ ἔρπουσα, καὶ εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ὑπερπηδᾷ τὰ ὀχυρώματα τῆς ἀρετῆς, ὅταν ἀφήσωσιν αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ, καὶ τότε αὕτη παραδίδεται ἄνευ ὄρων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικηταῦ μὴ ἔχουσα ἄλλο καταφύγιον. Ὁ Σωκράτης τότε

ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ.

Κλέπτου, κλέπτεις, κλέπτει. Κότες καὶ διάφρα ἄλλα κτουπούλια . . . ἀλλὰ κύριοι ! τί ἄλλο πράττομεν καὶ ἡμεῖς—τοῦ ἡ μὲ ὕψηλοῦ—παρὰ νὰ κλέπτωμεν, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα κουτπουλι ἀπέναντι ἰνὸς κιντρικοῦ ταμείου ; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα πετνάρι ἀπέναντι ἰνὸς γαλιτουφόρου καρίκου, καὶ πλείστου ἄλλου ἀρβυλοῦν ; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ κύριοι ἵνα μικρὸ κοτπουλί, ἀπέναντι μιᾶς Κουπαῖδους καὶ ὀλοκλήρου τάγματος διςπουτάδων ; Αἱ ! κύριοι Κλέπτου, κλέπτεις κλέπτει : ἰδοὺ σὰς θέλου, νὰ μοῦ λύσητε αὐτοῦ τοῦ ζήτημα εἰς τοῦ ὁποῖου οὐλοὶ εἴμαστε μπερδμένοι !!! . .

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ.

Περὶ δύο ἐκ τῶν πολλῶν γενομένων διορισμῶν ὀφείλομεν νὰ γράψωμεν δύο λέξεις.

Ὁ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ζυγομαλά ὡς ἀκολούθου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας μας εἶναι λίαν ἐπιτυχῆς καὶ δίκαιος. Ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶναι ἐντρίβεστατος τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας, κέκτηται δὲ καὶ ὅλα τὰ κοινωνικὰ προσόντα τὰ ὅποια εἶναι ὡς ἡ ἐξωτερικὴ εὐμορφία τοῦ διπλωμάτου.

Ὁ τοῦ κ. Δημητρίου Κόκκου ὡς γραμματέως τοῦ ἐν Τεργέστη προξενείου εἶναι ἐκ τῶν συμπαθητικωτέρων πράξεων τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν ὑπουργοῦ. Ὁ κ. Κόκκος ὄχι μόνον ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὅποια ἡ νέα θέσις τοῦ ἀπαιτεῖ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ πλούτῳ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ ἀγαπητὸς ὅλης σχεδὸν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν ὁ διορισμὸς τοῦ ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰς ψευδολογίας τοῦ Ἀνύτου καὶ φαίνεται ἡττώμενος καὶ πίνει τὸ κώνειον καὶ πίνει ἐπίσης τὸν θάνατον νικηθεὶς ὑπὸ τῆς συκοφαντίας ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὁ ἐμπνεύσας τὸν φόβον εἰς τὸν Φίλιππον καὶ παρεντιθόμενος ἐμπόδιον εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἀναλογιζόμενος πάντα ταῦτα ἤρχισε νὰ φοβῆται. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐσθέσθη ἐν ἀνάρκει ἀπὸ τῶν χειλέων του.

Ὁ Κόμης προσεῖχεν εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἀφοῦ εἶδε τὸ θάρρος τοῦ κλονιζόμενον.

— Ἰδοὺ — εἶπεν — ὑπάρχει ἐδῶ χάρτης καὶ μελάνη. Ὑπαρσθηθεῖτε νὰ γράψετε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔλαβεν ἀληθῶς τὴν γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ὁ Ἀμεδαῖος ὑπαγόρευε.

— Κύριε Κόμη,

Καταφεύγω εἰς τὸ ἔλεός σας. Ὑπὸ νεανικῆς ἀκρίσιος παρασυρόμενος καὶ χωρὶς νὰ συναισθάνωμαι τὸ μέγεθος τῆς πράξεως καὶ τὰς συνεπείας, ἀλλὰ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης διέπραξα ἐγκλημα . . .

Ὁ Ἐδουάρδος ἔρριψε τὴν γραφίδα.

— Ἐγκλημα ἐγὼ ! — ἀνεφώνησε — Ποτὲ δὲν θὰ γράψω τοῦτο !

Ἀλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν. — Ἐστῶ—εἶπεν ἀναλαμβάνει